

Λόγος στὴ Γέννηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

1. Ἐλᾶτε ὅλα τὰ ἔθνη, κάθε ἀνθρώπινη γενιά, καὶ κάθε γλώσσα, καὶ κάθε ἡλικία, καὶ κάθε ἀξίωμα, νὰ γιορτάσουμε μὲ ἀγαλλίαση τὴ γέννηση τῆς παγκόσμιας χαρᾶς. Γιατὶ ἂν οἱ εἰδωολάτρες, μὲ ψεύτικα δαιμονικὰ παραμύθια ποὺ ξεγελοῦν τὸ μυαλὸ καὶ σκοτεινιάζουν τὴν ἀλήθεια, κί' ἂν ἀκόμα προσφέροντας ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν τιμοῦσαν γενέθλια βασιλιάδων, ποὺ τοὺς τυραννοῦσαν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ, πόσο περισσότερο πρέπει ἐμεῖς νὰ τιμοῦμε τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου, ποὺ ἀνώρθωσε ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, ποὺ ἄλλαξε τὴ λύπη τῆς πρώτης μας μητέρας, τῆς Εὕας, σὲ χαρά; Ἐκείνη ἄκουσε τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ: «Μὲ πόνους νὰ γεννᾷς τὰ παιδιὰ σου». Αὐτή: «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη». Ἐκείνη: «Στὸν ἄνδρα σου ἡ ὑποταγὴ σου». Αὐτή: «Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου». Τί ἄλλο λοιπὸν ἀπὸ λόγο νὰ προσφέρουμε στὴ Μητέρα τοῦ Λόγου; Ὅλη ἡ κτίσις ἂς γιορτάσει μαζί μας κί' ἂς ὑμνήσῃ τὸν ἁγιασμένο καρπὸ τῆς ἁγίας Ἄννας. Γιατὶ γέννησε στὸ κόσμον παντοτινὸν θησαυρὸ ἀγαθῶν, δηλ. τὴν Παναγία. Μὲ τὴν μεσολάβηση τῆς Παναγίας ὁ Πλάστης ξανάπλασε πρὸς τὸ καλὺτερον ὁλόκληρη τὴν πλάση, μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύσιν τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ, ἀφοῦ ὁ δημιουργικὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἓνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύσιν, ἐνώθηκε συνάμα μ' ὁλόκληρη τὴν πλάση, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος, μετέχοντας σὲ πνεῦμα καὶ σὲ ὕλη, εἶναι σύνδεσμος ὅλης τῆς ὁρατῆς καὶ ἀόρατης δημιουργίας. Ἄς γιορτάσουμε λοιπὸν τὴν λύσιν τῆς ἀνθρώπινης στεριότητος, γιατί πῆρε τέλος γιὰ μᾶς ἡ στέριση τῶν ἀγαθῶν.

2. Γιὰ ποιοὺ λόγους ὁμως γεννήθηκε ἡ Μητέρα καὶ Παρθένης ἀπὸ γυναῖκα στείρα; Γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε, αὐτὸ ποὺ εἶναι «τὸ μοναδικὰ καινούργιο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον», ἡ βάση καὶ τ' ἀποκορύφωμα τῶν θαυμάτων, ν' ἀνοίξει τὸ δρόμον τοῦ μὲ θαύματα καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ταπεινὰ νάρθουν τὰ πιὸ μεγάλα. Ὑπάρχει ὁμως κι ἄλλος λόγος πιὸ ὑψηλὸς καὶ πιὸ θεϊκός. Ἡ φύσις, νικημένη ἀπὸ τὴ χάριν, στεκόταν φοβισμένη· δὲν εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμιν νὰ προχωρήσῃ αὐτὴ πρώτη. Ὅταν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθεῖ ἡ Θεοτόκος – Παρθένης ἀπὸ τὴν Ἄννα, δὲν τολμοῦσε ἡ φύσις νὰ καρποφορήσῃ πρὶν ἀπὸ τὴ χάριν, ἀλλὰ ἔμενε ἄκαρπη, μέχρις ὅτου βλαστήσῃ ἡ χάρις τὸν καρπὸ. Ἔτσι ἔπρεπε, νὰ γεννηθεῖ πρωτότοκὴ ἐκείνη, ποὺ θὰ γεννοῦσε τὸν «πρωτότοκον ὅλης τῆς δημιουργίας», ποὺ «ὅλα σ' αὐτὸν χρωστοῦν τὴν ὑπαρξὴ τους».

Καλότυχον ζευγάρι, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὅλη ἡ κτίσις σᾶς εὐγνωμονεῖ. Γιατὶ μὲ τὴ μεσολάβησίν σας δώρισε ἡ πλάσις στὸ Δημιουργὸ τὸ πιὸ ὑπέροχον ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα· πολυσέβαστη Μητέρα, μοναδική, ἄξια τοῦ Πλάστη. Εὐλογημένος εἶσαι Ἰωακείμ, ἀπ' ὅπου βγήκε τὸ ἀκηλίδωτο σπέρμα. Θαυμαστὴ μήτρα τῆς Ἄννας, ποὺ μέσα της ἀναπτύχθηκε σιγὰ-σιγὰ, σχηματίσθηκε καὶ γεννήθηκε πανάγιον βρέφος. Γαστέρα, ποὺ κυοφόρησες μέσα σου τὸν ἔμψυχον οὐρανόν, πλατύτερον ἀπὸ τὴν ἀπεραντοσύνην τῶν οὐρανῶν. Ἀλώνι, ποὺ κράτησες ἐπάνω σου τὴ θημωνιά τοῦ ζωοποιοῦ σιταριοῦ, ὅπως τὸ δήλωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Ἄν δὲν πέσει ὁ κόκκος τοῦ σιταριοῦ στὴ γῆ καὶ πεθάνῃ, παραμένει ὁλομόναχος». Μαστοὶ ποὺ θηλάσατε ἐκείνη, ποὺ ἔθρεψε τὸν τροφοδότῃ τοῦ κόσμου. Θαυμάτων θαύματα καὶ παραδόξων παράδοξα. Γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε, ν' ἀνοίξει μὲ τὰ θαύματα ὁ δρόμος, ἀπ' ὅπου μὲ τρόπο ἀνέκφραστο, ἀπὸ ἀγάπης, κατέβηκε κοντὰ μας ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σαρκωθεῖ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ προχωρήσω περισσότερο; Τὸ μυαλό μου σαστίζει, φόβος καὶ λαχτάρα μὲ κυριεύουν. Ἡ καρδιά μου χτυπάει καὶ ἡ γλώσσα μου δέθηκε. Δὲν ἀντέχω στὴ χαρά, μὲ καταβάλλουν τὰ θαύματα, ὁ πόθος μὲ γεμίζει ἐνθουσιασμό. Ἄς νικήσει λοιπὸν ὁ πόθος, ἃς ὑποχωρήσει ὁ φόβος, ἃς τραγουδήσει ἡ κιθάρα τοῦ Πνεύματος: «Ἄς χαροῦν οἱ οὐρανοὶ κι' ἃς πηδήσει ἀπ' τὴ χαρά της ἡ γῆ».

3. Σήμερα ἀνοίγονται οἱ πύλες τῆς στείρωσεως, καὶ παρουσιάζεται θεϊκή, παρθενικὴ πύλη, ποὺ ἀπὸ μέσα της θὰ περάσει καὶ θὰ μπεῖ στὴν οἰκουμένη «σωματικά» ὁ Θεός, ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπ' ὅλα τὰ ὄντα, ὅπως λέει ὁ Παῦλος, ὁ ἀκροατὴς τῶν ἀνέκφραστων μυστικῶν. Σήμερα ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσοῦ ξεφύτρωσε κλωνάρι, ποὺ πάνω του βλάστησε γιὰ χάρι τοῦ κόσμου θεοῦπόστατο ἄνθος.

Σήμερα ἀπὸ τὴ γήινη φύση ἔφτιαξε οὐρανὸ πάνω στὴ γῆ, ἐκεῖνος ποὺ ἄλλοτε παλιὰ δημιούργησε μέσα ἀπὸ τὰ νερὰ τὸ στερέωμα καὶ τὸ ἀνέβασε στὰ ὕψη. Κι' ἀληθινὰ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς εἶναι πολὺ πιὸ θεϊκὸς καὶ πολὺ πιὸ καταπληκτικὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο. Γιατὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ δημιούργησε στὸν πρῶτο οὐρανὸ τὸν ἥλιο, θὰ ἀνατελεῖ ὁ Ἰδιος στὸ δεῦτερο οὐρανό, ἥλιος δικαιοσύνης. Ἔχει δύο φύσεις, κι ἃς λυσομανοῦν οἱ Ἀκέφαλοι· ἓνα πρόσωπο, μία ὑπόσταση, κι ἃς σκάσουν ἀπ' τὸ κακό τους οἱ Νεστόριοι. Τὸ ἀναρχο φῶς, ποὺ ἔχει τὴν προαιώνια ὕπαρξή του ἀπὸ ἀναρχο φῶς, τὸ ἄυλο καὶ ἀσώματο, παίρνει σῶμα ἀπὸ γυναίκα καὶ «σὰν νυμφίος βγαίνει ἀπὸ νυφικὸ δωμάτιο», καί, μ' ὅλο ποὺ εἶναι Θεός, γίνεται ἔπειτα γήινος ἄνθρωπος. Σὰν «γίγαντας» θὰ τρέξει μὲ χαρὰ τὸ δρόμο τῆς δικῆς μας ζωῆς, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ πάθη θὰ προχωρήσει γιὰ νὰ πεθάνει καὶ νὰ δέσει τὸν ἰσχυρό, τὸ διάβολο, καὶ νὰ τοῦ ἀρπάξει τὴν περιουσία, τὴν ἀνθρώπινη φύση μας, καὶ νὰ ξαναφέρει στὴν οὐράνια γῆ τὸ χαμένο πρόβατο.

Σήμερα ὁ «γιὸς τοῦ μαραγκοῦ», ὁ παντεχνίτης Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ χάρι σ' Αὐτὸν ὁ Πατέρας δημιούργησε τὰ πάντα, τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἔχοντας, μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν δάχτυλά του, ἀκονίζει τὸ στομωμένο σκεπάρνι τῆς φύσεως, ἐφτίαξε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἔμψυχη σκάλα, ποὺ ἡ βάση της στηρίζεται πάνω στὴ γῆ καὶ τὸ κεφάλι της ἀκουμπάει στὸν οὐρανό, ποὺ πάνω της ἀναπαύεται ὁ Θεός, ποὺ τὴν εἰκόνα της ἀντίκρισε ὁ Ἰακώβ. Ἀπ' αὐτὴ ἀφοῦ κατέβηκε, χωρὶς νὰ μετακινηθεῖ ἀπὸ τὴ θέση του ὁ Θεός, πιὸ σωστὰ ἀφοῦ ταπεινώθηκε, «φανερώθηκε πάνω στὴ γῆ» καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὰ ὅλα λοιπὸν σημαίνουν ἡ κατάβαση, ἡ συγκαταβατικὴ ταπείνωση, ἡ πολιτεία του πάνω στὴ γῆ, τὴν πιὸ βαθιὰ γνώση, ποὺ δόθηκε στοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς. Πάνω στὴ γῆ στηρίχθηκε ἡ νοητὴ σκάλα, ἡ Παρθένος· γιατί γεννήθηκε ἀπὸ τὴ γῆ· καὶ ἡ κεφαλὴ της φθάνει στὸν οὐρανό. Ἡ κεφαλὴ, βέβαια, κάθε γυναίκας εἶναι ὁ ἄνδρας· γιὰ τὴν Παρθένο ὁμοῦς μία καὶ δὲν γνώρισε ἄνδρα, ἔγινε κεφαλὴ της ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας, ἀφοῦ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔκανε συμφωνία μὲ τὴν Παρθένο κι ἀφοῦ ἔστειλε σὰν κάποιο θεϊκὸ πνευματικὸ σπόρο, τὸ Υἱὸ καὶ Λόγο του, τὴν παντοδύναμη δύναμή Του. Πραγματικὰ μὲ τὸ εὐλογημένο θέλημα τοῦ Πατέρα, ἔγινε ὑπερφυσικά, χωρὶς μεταβολή, ὁ Λόγος σάρκα, ὅχι μὲ φυσικὴ ἔνωση, ἀλλὰ ξεπερνώντας τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία καὶ «κατασκήνωσε ἀνάμεσά μας». Γιατὶ ἡ ἔνωση τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους γίνεται μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. «Ὅποιος μπορεῖ ἃς τὸ καταλάβει. Ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἃς ἀκούσει». Ἄς ξεφύγουμε ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες σκέψεις. Ἀνθρωποὶ μου, ἡ θεότητα εἶναι ἀπαθής, δὲν παθαίνει ἀλλοιώσεις. Ἐκεῖνος ποὺ τὴν πρώτη φορὰ γέννησε ἀναλλοίωτα μὲ τρόπο φυσικό, γεννάει ἀναλλοίωτα τὸν ἴδιο Υἱὸ γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ «κατὰ θεία οἰκονομία». Καὶ εἶναι μάρτυρας ὁ Δαβὶδ, ὁ προπάτορας τοῦ Θεοῦ, λέγοντας: «Ὁ Κύριος εἶπε σὲ μένα. Ἐσὺ

εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σήμερα σὲ γέννησα». Αὐτὴ ἡ λέξι «σήμερα» δὲν ἔχει θέση στὴν προαιώνια γέννηση, γιατί ἡ γέννηση ἐκείνη βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ χρόνο.

4. Σήμερα χτίζεται ἡ πύλη ποὺ κοιτάει στὴν ἀνατολή, ἀπ' ὅπου ὁ Χριστὸς «θὰ μπεῖ καὶ θὰ βγεῖ», ἀφήνοντας τὴν κλεισμένη· στὴν πύλη αὐτὴ ὁ Χριστὸς εἶναι «ἡ θύρα τῶν προβάτων». «Ἀνατολή» εἶναι τὸ ὄνομα Ἐκείνου, ποὺ μᾶς ὁδήγησε κοντὰ στὸν ἀρχιφωτο Πατέρα. Σήμερα φύσηξαν χαρὰς πνοές, προμηνύματα τῆς παγκόσμιας Χαρὰς. Ἄς χαμογελᾷ πάνω ὁ οὐρανός, κι' ἄς πηδᾷ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς κάτω ἡ γῆ, ἃς πάλλεται ἡ θάλασσα τοῦ κόσμου. Μέσα τῆς γεννιέται τὸ κογχύλι, τὸ στρεῖδι, ποὺ μὲ τὴν ἀστραπὴ τοῦ Θεοῦ ἀπ' τὰ οὐράνια θὰ συλλάβει στὰ σπλάχνα του, καὶ θὰ γεννήσει τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι, τὸν Χριστό. Ἀπ' αὐτὸ τὸ στρεῖδι θὰ βγεῖ ὁ «δοξασμένος βασιλιάς», ντυμένος τὴν πορφύρα τῆς σάρκα, ποὺ ἀφοῦ ἐπισκεφθεῖ τοὺς αἰχμαλώτους θὰ διακηρύξει τὴν ἀπελευθέρωσή τους. Ἄς πηδᾷ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς ἡ φύση· γεννιέται ἡ ἀμνάδα, ἡ προβατίνα, ποὺ ἀπ' αὐτὴν ὁ βοσκὸς θὰ ντύσει τὸ πρόβατο, καὶ θὰ ξεσχίσει τὸ ροῦχο τῆς παλιᾶς θανατικῆς καταδίκης μας. Ἄς χορεύει ἡ παρθενία, ἀφοῦ γεννήθηκε ὅπως εἶπε ὁ Ἡσαΐας παρθένος, ποὺ θὰ «συλλάβει στὴν κοιλία τῆς καὶ θὰ γεννήσει υἱό, ποὺ θὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα Ἑμμανουήλ», ποὺ σημαίνει «ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας». «Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας», μάθετε τὸ καλὰ Νεστόριοι κι' ἀναγνωρίστε τὴν ἡττα σας. «Εἶν' ὁ Θεὸς μαζί μας»! Ὅχι ἄγγελος, ὄχι ἀπεσταλμένος, ἀλλὰ ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος θάρθει καὶ θὰ μᾶς σώσει.

«Εὐλογημένος Αὐτὸς ποὺ ἔρχεται στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ· ὁ Κύριος παρουσιάσθηκε μπροστά μας». Ἄς γιορτάσουμε γιὰ τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου. Χαμογέλασε Ἄννα, «στείρα ποὺ δὲν γεννοῦσες, ξέσπασε σὲ κραυγὲς χαρὰς, ξεφώνισε, σὺ ποὺ δὲν δοκίμαζες τῆς γέννας πόνους». Πήδησε ἀπ' τὴ χαρὰ σου Ἰωακείμ, ἀπὸ τὴ θυγατέρα σου «γεννήθηκε τὸ παιδί μας», ὁ υἱὸς ποὺ μᾶς δόθηκε δῶρο καὶ τ' ὄνομά του λέγεται «Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος, δηλ. ἀγγελιοφόρος ποὺ φέρνει τὸ μεγάλο θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, Θεὸς δυνατός», ἡ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Ἄς ντροπιαστεῖ ὁ Νεστόριος, κι' ἃς κλείσει μὲ τὸ χέρι του τὸ στόμα. Τὸ παιδί εἶναι Θεός, πῶς δὲν θάναί Θεοτόκος αὐτὴ ποὺ τὸ γέννησε; «Ἄν κάποιος δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἁγία Παρθένο ὡς Θεοτόκο, βρίσκεται χωρισμένος ἀπ' τὸν Θεό». Αὐτὰ δὲν εἶναι δικά μου λόγια, ἂν καὶ τὰ λέω ἐγώ. Τὰ πῆρα, θεολογικὴ κληρονομιά, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Θεολόγο Γρηγόριο.

5. Καλότυχο ζευγάρι, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, κι ἀληθινὰ ἀγνότατο. Ἀπ' τὸν καρπὸ τῶν σπλάγχχνων σας γίνετε γνωστοί, καθὼς εἶπε ὁ Κύριος κάπου: «Θὰ τοὺς γνωρίσετε καλὰ ἀπὸ τοὺς καρποὺς ποὺ θὰ κάνουν». Μὲ τὴ ζωὴ σας δώσατε χαρὰ στὸ Θεὸ καὶ γίνετε ἄξιοι τῆς κόρης ποὺ γεννήσατε. Ζώντας τὴ ζωὴ σας μὲ ἀγνότητα καὶ ἀγιότητα καρποφορήσατε τὸ στολίδι τῆς παρθενίας, παρθένο προτοῦ νὰ γεννήσει, παρθένο τὴν ὥρα ποὺ γεννοῦσε, καὶ παρθένο ἀφοῦ γέννησε, τὴ μοναδικὴ ποὺ μένει καὶ σὲ νοῦ καὶ σὲ ψυχὴ καὶ σὲ σῶμα πάντοτε παρθένος. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἡ παρθένος ποὺ βλάστησε ἀπ' τὴ δική σας ἀγνότητα νὰ γεννήσῃ σωματικὰ τὸ μονάκριβο, μονογέννητο φῶς, μὲ τὴν εὐδοκία ἐκείνου ποὺ τὸ γέννησε ἀσώματα. Φῶς ποὺ δὲν γεννάει, ἀλλὰ πάντοτε γεννιέται ἀπὸ φῶς, ποὺ ἡ γέννηση εἶναι ἡ ξεχωριστὴ προσωπικὴ του ιδιότητα. Σὲ πόσα θαύματα καὶ σὲ πόσες συμφωνίες ἔγινε ἐργαστήριό αὐτὴ ἡ Κόρη! Ἀφοῦ γεννήθηκε ἀπὸ στείρα, γέννησε μὲ τρόπο παρθενικὸ Ἐκεῖνον, ποὺ ἔνωσε θεότητα καὶ ἀνθρωπότητα, πόνος καὶ ἀπάθεια, τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο, γιὰ νὰ νικηθεῖ ἔτσι σ' ὅλα τὸ χειρότερο ἀπὸ τὸ καλύτερο. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴ δική μου σωτηρία, Δέσποτα. Τόσο πολὺ μ' ἀγάπησες, ὥστε μ' ἔσωσες ὄχι μὲ ἀγγέλους, οὔτε μὲ κάποιον ἄλλο δημιουργήμα, ἀλλὰ ὅπως ἀκριβῶς ἐστὶν ὁ ἴδιος μὲ ἔπλασες τὴν πρώτη φορά, ἔτσι πάλι ἐστὶν ὁ ἴδιος ἐργάστηκες καὶ γιὰ τὴν ἀνάπλασή μου.

Γί' αυτό χορεύω και λέω μεγάλα λόγια και νιώθω μεγάλη χαρά, και ξανααγριζώ πάλι πίσω στη πηγή τῶν θαυμάτων και πλημμυρισμένος με τὸ νάμα τῆς εὐθυμίας, ἀρπάζω τὴν κιθάρα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος και θεϊκὸ ὕμνο τραγουδῶ στὴ γέννησή της.

Ἰωακεῖμ και Ἄννα, ζευγάρι λογικὰ τρυγόνια σωφρονέστατο! Ἐσεῖς, με τὸ νὰ κρατήσετε τὸ φυσικὸ νόμο τῆς σωφροσύνης, ἀξιωθήκατε με δῶρα ὑπερφυσικά· γεννήσατε τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνέγγιχτη ἀπὸ ἄνδρα. Ἐσεῖς, ἀφοῦ ζήσατε με εὐσέβεια και ὁσιότητα μέσα στὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, γεννήσατε τὴν ἀνώτερη ἀπὸ ἀγγέλους Κόρη, τὴν Κυρία τῶν ἀγγέλων. Ὡ Κόρη, πανέμορφη και γλυκύτατη. Κρίνο ποὺ ξεφύτρωσες ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια, ἀπὸ τὴν πιὸ εὐγενική και βασιλική ρίζα τοῦ Δαβίδ. Χάρη σὲ Σένα, Παρθένε, πλουτίσθηκε ἡ βασιλεία με τὴν ἱεροσύνη. Χάρη σὲ Σένα μετακινήθηκε ὁ νόμος και ἀνακαλύφθηκε τὸ πνεῦμα, ποὺ κρυβότανε κάτω ἀπὸ τὸ γράμμα, ἀφοῦ ἡ ἱερατική ἐξουσία πέρασε ἀπὸ τὴ λευιτική στὴ δαβιτική φυλὴ. Ρόδο (τριαντάφυλλο), ποὺ ξεφύτρωσες μέσα ἀπὸ τ' ἀγκάθια τῶν Ἰουδαίων, και πλημμύρισες με τὸ θεϊκὸ σου ἄρωμα τὰ σύμπαντα. Κόρη τοῦ Ἀδάμ και Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Εὐλογημένη ἡ μέση και τὰ σπλάγχνα ἀπ' ὅπου βλάστησες. Εὐλογημένη ἡ ἀγκαλιὰ ποὺ σὲ κράτησε και τὰ χεῖλη ποὺ ἀπολαύσανε τὰ ἀγνά σου φιλιά, δηλ. τὰ χεῖλη τῶν γονιῶν σου μονάχα, γιὰ νὰ μείνεις πάντοτε, σ' ὅλα παρθένος.

6. Σήμερα ἀρχίζει ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. «Δοξολογήστε τὸν Κύριο ὅλη ἡ γῆ, τραγουδήστε και χορέψτε και παῖξτε τὰ ὄργανα»! Φωνάζτε δυνατὰ, φωνάζτε, μὴ φοβάστε, γιὰ χάρη μας γεννήθηκε ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ στὴν ἁγία Προβατική Πύλη, ἀπ' ὅπου καταδέχθηκε νὰ γεννηθεῖ ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ πῆρε πάνω του τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου.

Σκιρτῆστε βουνά, λογικὲς φύσεις, ποὺ με λαχτára ὑψώνεστε στὶς κορυφές τῆς πνευματικῆς θεωρίας. Γεννιέται τὸ ἀστραποβόλο ὄρος τοῦ Κυρίου, ποὺ ξεπερνᾷ κάθε ἀγγελικὸ ὄρος και κάθε ἀνθρώπινη μεγαλοσύνη, ἀπ' ὅπου εὐδόκησε ν' ἀποκοπεῖ σωματικὰ τὸ ἀχειροποίητο ἀγκωνάρι, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ὁ Χριστός, ἡ μία ὑπόσταση, ποὺ ἔνωσε τὰ πρὶν χωρισμένα, τὴν θεότητα και τὴν ἀνθρωπότητα, τοὺς ἀγγέλους και τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς εἰδωλολάτρες και τὸ σαρκικὸ Ἰσραὴλ σ' ἓνα και μόνο πνευματικὸ Ἰσραὴλ. «Ὅρος τοῦ Θεοῦ, γεμάτο ἀπὸ δῶρα, γεμάτο πλοῦτη, πλούσιο ὄρος, τὸ ὄρος ποὺ πάνω του καταδέχθηκε νὰ κατοικεῖ ὁ Θεός». Τὸ «ἄρμα τοῦ Θεοῦ» ἀγγελοκυκλωμένο με χίλιες – μυριάδες θεοχαριτωμένα χερουβὶμ και σεραφίμ. Ἡ πανάγια κορυφή, ποὺ ξεπερνάει τὸ Σινᾶ, ποὺ δὲν σκεπάζει καπνὸς και σκοτεινιά, θύελλα και τρομερὴ φωτιά, ἀλλὰ ἡ ἀστραφτερὴ λάμψη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Στὸ Σινᾶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγραψε, με δάχτυλο τὸ Πνεῦμα, νόμο σὲ πέτρινες πλάκες. Στὴν Παρθένο Μαρία με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα και με τὸ αἷμα της σαρκώθηκε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ και παρέδωσε λυτρωτικὸ φάρμακο γιὰ τὴ δική μας φύση τὸν Ἐαυτό του. Ἐκεῖ στὴν ἔρημο τὸ μάννα. Ἐδῶ στὴν Παναγία Αὐτός, ποὺ ἔδωσε τὴ γλυκύτητα στὸ μάννα. Ἄς σκύψει τὸ κεφάλι ἡ περίφημη σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ποὺ ἔφτιαξε στὴν ἔρημο ὁ Μωυσῆς, ἀπὸ πολῦτιμα και λογίων – λογίων ὑλικά, και πρὶν ἀπ' αὐτὴ ἡ σκηνὴ τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ, μπροστὰ στὴν ἔμψυχη και λογικὴ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔμψυχη αὐτὴ σκηνή, ἡ Παναγία, ὑποδέχθηκε ὄχι ἐνέργεια Θεοῦ, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ τὸ ἴδιο τὸ Πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ και Θεοῦ. Ἄς νιώσουν καλὰ πὼς σὲ τίποτα δὲνμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μαζί της ἡ «χρυσοσκεπαστὴ σ' ὅλα της κιβωτὸς» και ἡ χρυσὴ στάμνα ποὺ εἶχε τὸ μάννα και ἡ ἐπτάφωτη λυχνία και ἡ χρυσὴ τράπεζα τῆς προθέσεως κι ὅλα τ' ἄλλα τὰ παλιά. Τὴν τιμὴ τους τὴν ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν Παρθένο ποὺ προεικόνιζαν, σὰν σκιὲς τοῦ ἀληθινοῦ προτύπου.

7. Σήμερα καινούργιο βιβλίο ετοίμασε ὁ Λόγος – Θεός, πού ἔπλασε τὰ πάντα καὶ πού ἀνάβλυσε ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Πατέρα, γιὰ νὰ γραφεῖ ὁ ἴδιος μέσα σ’ αὐτὸ σὰν μὲ κοντύλι, μὲ τὴ γλώσσα τοῦ Θεοῦ, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Βιβλίο πού δόθηκε σὲ γραμματισμένο ἄνδρα, καὶ δὲν τὸ διάβασε. Ὁ Ἰωσήφ δὲν γνώρισε τὴν Μαρία οὔτε τὴ δύναμη τοῦ μυστηρίου, πού ἔκρυβε μέσα της. Παναγία Κόρη τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας, πού ξέφυγες ἀπαρατήρητη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἐξουσίες, καὶ τὰ φλογερὰ βέλη τοῦ πονηροῦ, πού πέρασες τὴ ζωὴ σου στὸ νυφικὸ θάλαμο τοῦ Πνεύματος, καὶ κρατήθηκες ἀνέγγιχτη γιὰ νὰ γίνεις νύφη Θεοῦ, καὶ Μητέρα τοῦ ἀληθινοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Παναγία Κόρη, πού φανερώθηκες πάνω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας καὶ γέμισες φόβο τὶς δυνάμεις πού ἀποστάτησαν ἀπὸ τὸν Θεό. Παναγία Κόρη, τὴν ὥρα πού θήλαζες τὸ γάλα σὲ περιτριγύριζαν οἱ ἄγγελοι. Κόρη ἀγαπημένη ἀπὸ τὸν Θεό, δόξα σ’ αὐτοὺς πού σὲ γέννησαν. Θὰ Σὲ μακαρίζουν οἱ γενεὲς τῶν γενεῶν, ὅπως σ’ ἠλήθεια τὸ εἶπες προφητικά. Κόρη ἄξια τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἡ ἐπανόρθωση τῆς πρώτης μας μητέρας τῆς Εὕας. Μὲ τὴ γέννησή σου ἀναστήθηκε ἡ πεσμένη. Ἀστραποβόλημα τῶν γυναικῶν. Ἄν ἡ πρώτη Εὕα, μπαίνοντας στὴ ὑπηρεσία τοῦ φιδιοῦ ἐναντίον τοῦ πρώτου μας πατέρα, τοῦ Ἀδάμ, ἔπεσε στὴν παράβαση, κι ἔτσι «ἦρθε στὸν κόσμος ὁ θάνατος», ἡ Μαρία ὑπηρετώντας μὲ ὑποταγὴ τὴ θεία βουλή, ξεγέλασε τὸ φίδι πού μᾶς ξεγέλασε κι ἔφερε στὸν κόσμος τὴν ἀφθαρσία.

Ἀειπάρθενε Κόρη, πού παιδοποίησες, χωρὶς νὰ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἄνδρα, ἀφοῦ αὐτὸς πού γέννησες ἔχει πατέρα αἰώνιο. Κόρη, γέννημα τῆς γῆς, πού βάσταξες στὴ θεομητορικὴ σου ἀγκαλιὰ τὸν Πλάστη. Οἱ αἰῶνες παράβγαιναν στὸ τρέξιμο ποιὸς θὰ πρωτοπρολάβει νὰ καυχηθεῖ γιὰ τὴ γέννησή σου. Ἀλλὰ ἡ προκαθορισμένη ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, πού ἐφτίαξε καὶ τοὺς αἰῶνες, νίκησε τὸ συναγωνισμό τῶν αἰώνων κι ἔγιναν οἱ τελευταῖοι αἰῶνες πρώτοι, ἐκεῖνοι πού τοὺς ἔλαχε νὰ γεννηθεῖς σ’ αὐτοὺς. Εἶσαι πραγματικὰ ἡ πιὸ πολύτιμη ἀπ’ ὅλη τὴν πλάση, γιὰτὶ μόνο ἀπὸ σένα πῆρε μικρὸ μέρος ὁ Πλάστης τὶς ἀπαρχὲς τῆς δικῆς μας φύσεως. Σάρκα Του ἔγινε ἡ σάρκα σου, καὶ αἷμα Του τὸ αἷμα σου, καὶ γάλα ἀπὸ σένα θήλασε ὁ Θεός, κι ἐνώθηκαν τὰ χεῖλη σου μὲ τοῦ Θεοῦ τὰ χεῖλη. Ἀκατανόητα κι ἀνείπωτα θαύματα. Ὁ Θεὸς τῶν ὅλων προγνώρισε ὅτι ἐσὺ ἄξια θὰ γίνεις τῆς ἀγάπης Του καὶ σ’ ἀγάπησε, κι ἀπὸ ἀγάπη σὲ προόρισε, καὶ «στοὺς στερνοὺς καιροὺς» σ’ ἔφερε στὸ φῶς καὶ σ’ ἀνάδειξε μητέρα καὶ τροφὸ τοῦ δικοῦ Του Υἱοῦ καὶ Λόγου.

8. Λέγουν πὼς τὰ ἀντίθετα γιατρεύουν τ’ ἀντίθετά τους, μὰ δὲν μπορεῖ τ’ ἀντίθετα καὶ νὰ γεννοῦν τ’ ἀντίθετά τους. Μολονότι κάθε πλάσμα ὑφαίνει αὐτό, πού ἀπὸ τὴ φύση τοῦ εἶναι, ἀντιμετωπίζοντας τ’ ἀντίθετά του – τὸ κατορθώνει βέβαια ἀπ’ τὸν πλοῦτο τῆς δύναμης πού κλείνει μέσα στὴ φύση του. Κι ὅπως ἀκριβῶς «ἡ ἁμαρτία χρησιμοποίησε τὸ καλὸ, τὴν ἐντολὴ τοῦ Νόμου, γιὰ τὸν θάνατό μου, κι ἔγινε ὑπερβολικὰ ἁμαρτωλὴ», ἔτσι κι ὁ αἴτιος τῶν καλῶν, ὁ Θεός, μέσα ἀπὸ τ’ ἀντίθετό τους, τὸν θάνατο, κατεργάζεται γιὰ μᾶς τὸ καλὸ, πού τοῦ εἶναι φυσικό. «Ἐπειδὴ ὅπου πλήθυνε ἡ ἁμαρτία, περισσεύει ἡ χάρις». Ἄν εἴχαμε φυλάξει τὴν πρώτη μας κοινὴ ζωὴ μὲ τὸν Θεό, δὲν θὰ ἀξιωνόμαστε τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ θαυμαστὴ ζωὴ μαζὶ Του. Τώρα ὁμως μὲ τὴν ἁμαρτία, κριθήκαμε ἀνάξιοί της πρώτης μας κοινῆς ζωῆς μὲ τὸν Θεό, γιὰτὶ δὲν κρατήσαμε τὸ δῶρο, πού μᾶς δόθηκε. Ἀλλὰ μὲ τὴν συμπάθεια τοῦ Θεοῦ ἐλεηθήκαμε καὶ μᾶς πῆρε πάνω του καὶ μᾶς ἔκανε σάρκα Του, γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ σίγουρη ἡ κοινὴ ζωὴ μαζὶ Του. Γιὰτὶ Αὐτὸς πού μᾶς ἀγκάλιασε καὶ μᾶς ἔκανε σάρκα Του ἔχει τὴ δύναμη νὰ κρατήσῃ ἀδιάσπαστη τὴν ἔνωση.

Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁλόκληρη ἡ γῆ ἔγινε πόρνη καὶ γέννα τέκνα πορνείας, γιὰτὸ κι ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου «πλανήθηκε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πορνείας», μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Θεό του, πού τὸν

Έκανε λαὸ δικό του μὲ «δυνατὸ χέρι καὶ ψηλὸ βραχίονα», καὶ ποὺ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς σκλαβιάς τοῦ Φαραώ, καὶ τὸν πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, καὶ τὸν ὁδήγησε «μὲ νεφέλη τὴν ἡμέρα καὶ στήλη φωτιάς κάθε νύχτα». Καὶ πῆρε στροφὴ ἡ καρδιά τους γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Κι ἔγινε ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου «μὴ λαὸς τοῦ Κυρίου», κί' αὐτὸς ποὺ ἐλεήθηκε, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀγαπήθηκε, κι αὐτὸς ποὺ ἀγαπήθηκε, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀγαπήθηκε.

Γί' αὐτὸ γεννιέται τώρα Παρθένος, ἀντίπαλος τῆς προγονικῆς πορνείας κι ἀρραβωνιάζεται μὲ τὸ Θεὸ τὸν ἴδιο, καὶ γεννᾷ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Καὶ γίνεται λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἦταν πρῶτα λαὸς τοῦ Θεοῦ κι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἦταν ἐλεημένος ἐλεήθηκε, κι ὁ μὴ ἀγαπημένος ἀγαπήθηκε. Γιατὶ ἀπ' αὐτὴ γεννιέται ὁ «ἀγαπητὸς Υἱὸς» τοῦ Θεοῦ, ποὺ σ' αὐτὸν εὐδόκησε ὁ Πατέρας – Θεός.

9. «Ἀμπέλι καλοκλήματο» βλάστησε ἀπ' τὴν Ἄννα, κι ἄνθισε σταφύλι ὀλογλυκό, πιοτὸ θεϊκό, νὰ τὸ πιοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζήσουν στὸν αἰῶνα. Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα ἔσπειραν «δικαιοσύνη» καὶ θερίσανε «καρπὸ ζωῆς». Φωτισθήκανε μὲ τὸ «φῶς τῆς γνώσεως» καὶ ψάξανε νὰ βροῦν τὸν Κύριο, καὶ τοὺς βρῆκε καρπὸς δικαιοσύνης. Ἄς πάρει θάρρος ἡ γῆ καὶ «γεμίστε χαρὰ τὰ παιδιά τῆς Σιών γιὰ τὸν Κύριο καὶ Θεὸ σας», γιατί πρασίνισε ἡ ἔρημος. Ἡ στεῖρα καρποφόρησε. Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα σὰν μυστικὲς κορφές βουνῶν στάλαξαν γλύκα. Νιῶσε χαρά, εὐλογημένη Ἄννα, γιατί γέννησες κορίτσι. Γιατὶ αὐτὴ ἡ κόρη θὰ γίνεῖ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πύλη τοῦ φωτός, πηγὴ τῆς ζωῆς, καὶ θὰ ἐξαφανίσει τὸ ἔγκλημα τῆς γυναίκας.

Τὸ πρόσωπο αὐτῆς τῆς κόρης «θὰ ἱκετεύσουν οἱ πλούσιοί του λαοῦ». Τὴν κόρη αὐτὴ θὰ προσκυνήσουν οἱ βασιλιᾶδες τῶν ἐθνῶν προσφέροντας δῶρα. Τὴν κόρη αὐτὴ θὰ ὁδηγήσεις στὸ Θεό, στὸ βασιλιά τῶν ὅλων, ντυμένο στὰ «χρυσὰ κρόσσια» τὰ στολίδια τῶν ἀρετῶν, καὶ στολισμένη μὲ τὴ χάρι τοῦ Πνεύματος, κι «ἡ δόξα τῆς εἶναι μέσα της». Γιατὶ ἂν δόξα κάθε γυναίκας εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ στέκεται στὸ πλάι της, τῆς Παναγίας ἡ δόξα εἶναι ἀπὸ μέσα, ὁ καρπὸς τῶν σπλάγχων της.

Ὡ Κόρη ποθητὴ καὶ τρισευλογημένη· «εὐλογημένη μέσα σ' ὅλες τίς γυναῖκες σύ, κι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῶν σπλάγχων σου». Κόρη, θυγατέρα τοῦ βασιλιᾶ Δαβὶδ, καὶ Μητέρα τοῦ βασιλιᾶ τῶν ὅλων, τοῦ Θεοῦ. Θεϊκὸ κι ὀλοζώντανο ἄγαλμα, ἡ εὐφροσύνη τοῦ Θεοῦ ποὺ σὲ ἔπλασε, ποὺ ἔχεις τὸ πνεῦμα σου θεοκυβέρνητο καὶ μόνο στὸ Θεὸ γυρνᾷς τὴν προσοχή σου. Κάθε σου πόθος στρέφει στὸν μόνο ποθητὸ κι ἀγαπημένο. Τὸ θυμὸ σου χύνεις μοναχὰ στὴν ἁμαρτία καὶ σ' αὐτὸν ποὺ γέννησε τὴν ἁμαρτία. Ζοῦσες ζωὴ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ φύση. Ὁχι ζωὴ δική σου, γιατί ἐσύ δὲν γεννήθηκες γιὰ σένα. Γιὰ τὸν Θεὸ λοιπὸν ζοῦσες, γι' Αὐτὸν ἦλθες στὴ ζωὴ, Αὐτὸν πιστὰ νὰ ὑπηρετήσεις στὴν παγκόσμια σωτηρία, γιὰ νὰ πληρωθεῖ ἡ «προαιώνια ἀπόφαση» τοῦ Θεοῦ, ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου καὶ ἡ δική μας θέωση. Ὁ πόθος σου μὲ θεϊκὰ νὰ τρέφεται λόγια, καὶ μὲ τὸ χυμὸ τους νὰ δυναμώνεις, σὰν «ἐλιά ὀλοκαρπὴ στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, σὰν δένδρο, ποὺ φυτεύτηκε στὴν ἀκροποταμιὰ» τοῦ Πνεύματος, σὰν δένδρο τῆς ζωῆς, ποὺ καρποφόρησε στὸν καιρὸ ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ Θεὸ ταχθεῖ, Θεὸ ἐνσαρκωμένο, τὴν αἰώνια ζωὴ γιὰ τὰ πλάσματά Του ὅλα. Κρατᾷς κάθε λογισμὸ ποὺ τρέφει κι ὠφελεῖ τὴ ψυχὴ, καὶ ρίχνεις πέρα, πρὶν κἂν τὸ δοκιμάσεις, κάθε τι ποὺ εἶναι γιὰ σένα ἄχρηστο καὶ βλαβερό. Μάτια «στραμμένα πάντοτε στὸν Κύριο» βλέπουν τὸ αἰώνιο κι «ἀπλησίαστο φῶς». Αὐτιά ποὺ ἀκοῦνε τὸν θεϊκὸ λόγο κι εὐφραίνονται μὲ τὴν κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἀπὸ μέσα τους πέρασε ὁ Λόγος γιὰ νὰ σαρκωθεῖ. Ὁσφρηση γοητευμένη μὲ τὴν εὐωδιὰ τῶν ἀρωμάτων τοῦ Νυμφίου, ποὺ ἄρωμα θεϊκὸ ξεχύνεται ἐλεύθερα καὶ χρίει τὴν ἀνθρώπινή Του φύση. «Ἄρωμα ποὺ χύθηκε εἶναι τὸ ὄνομά

σου» λέγει ἡ ἁγία Γραφή. Χεῖλη πού δοξολογοῦν τὸν Κύριο καὶ μένουν κολλημένα στὰ δικά Του χεῖλη. Ἡ γλῶσσα κι ὁ οὐρανίσκος πού ξέρουν νὰ διακρίνουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ πού χορταίνουν μετὰ τῆ θεϊκῆς τους γλυκύτητά. Καρδιὰ καθαρὴ κι ἀμόλυντη, πού βλέπει καὶ ποθεῖ τὸν ἄορατο Θεό.

Σπλάχνα, πού μέσα τους κατοίκησε ὁ ἀχώρητος, καὶ στήθος, πού μετὰ τὸ γάλα του, τράφηκε ὁ Θεός, τὸ παιδί Ἰησοῦς. Πύλη τοῦ Θεοῦ παρθενικὴ γιὰ πάντα. Χέρια, πού κράτησαν τὸν Θεό, καὶ γόνατα, πού ἔγιναν θρόνος ψηλότερος κι ἀπὸ τὰ χερουβίμ. Μ' αὐτὰ στερεώθηκαν τὰ «παράλυτα χέρια καὶ τ' ἀδύναμα πόδια». Πόδια ὀδηγημένα μετὰ τὸ φωτεινὸ λυχνάρι τοῦ θείου νόμου, τρέχουν ἀσταμάτητα πίσω του, ὥσπου κι τράβηξαν τὸν Ποθητὸ σ' αὐτὴ πού τὸν ποθοῦσε. Ὁλόκληρη εἶσαι δωμάτιο νυφικὸ τοῦ Πνεύματος, πόλη τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, πού τὴν «εὐφραίνουν τὰ ρέματα τοῦ ποτάμου», τὰ κύματα δηλ. τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: Πεντάμορφη καὶ πολυαγαπημένη τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ἀφοῦ ξεπέρασε τὰ χερουβίμ κι ἀνέβηκε ψηλότερα κι ἀπὸ τὰ σεραφίμ, ἔγινε πραγματικά τοῦ Θεοῦ ἡ πολυαγαπημένη.

10. Θαῦμα, τὸ πιὸ τρανὸ ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα! Γυναίκα νὰ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὰ σεραφίμ, κι αὐτὸ γιατί ὁ Θεὸς φανερώθηκε «λίγακι πιὸ χαμηλὰ ἀπ' τοὺς ἀγγέλους». Σιώπα, Σολομών πολὺ σοφὸς, καὶ μὴ λές: «Τίποτα καινούργιο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο». Παρθένη θεοχαριτωμένη, ἅγιε ναὲ τοῦ Θεοῦ, πού ὁ πνευματικὸς Σολομώντας, ὁ ἄρχοντας τῆς εἰρήνης, σ' ἔχτισε καὶ σ' ἔκανε κατοικία του, ναέ, πού δὲν στολίζεσαι μετὰ χρυσάφι κι ἄψυχες πέτρες, ἀλλὰ λαμποκοπᾷς ἀντὶ χρυσάφι Ἅγιον Πνεῦμα· κι ἀντὶ γι' ἄλλα ἀκριβὰ πετράδια ἔχεις τὸ πολὺτιμο μαργαριτάρι, τὸν Χριστό, τὸν ἄνθρακα τῆς θεότητος. Αὐτὸν παρακάλεσε ν' ἀγγίξει τὰ χεῖλη μας, γιὰ νὰ μποροῦμε ἀγνισμένοι νὰ τὸν ὑμνήσουμε μαζί μετὰ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀνακράζοντας: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ», μία φύση τῆς θεότητος μετὰ τρία πρόσωπα. Ἅγιος ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας, πού εὐδόκησε μέσα σὲ σένα καὶ ἀπὸ σένα νὰ τελεσιουργηθεῖ τὸ μυστήριον, πού εἶχε προκαθορίσει πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες. Ἅγιος ἰσχυρός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ὁ Μονογενής, πού σήμερον ἐνεργεῖ τὴν γέννησίν σου ἀπὸ στείρα μητέρα, γιὰ νὰ γεννηθεῖ αὐτὸς πού ἦταν μονογενής ἀπὸ Πατέρα καὶ «πρωτογέννητος ἀπ' ὁλόκληρην τὴν πλάσιν», μονογενής κι ἀπὸ σένα Παρθένο Μητέρα, πρωτογέννητος «ἀνάμεσά σε πολλὰ ἀδελφία», ἴδιος μ' ἐμᾶς, Κοινωνὸς χάρις σὲ Σένα στὴ «δική μας σάρκα καὶ στὸ δικό μας αἷμα». Ὡστόσο δὲν σ' ἄφησε νὰ γεννηθεῖς κι ἐσένα μόνο ἀπὸ πατέρα ἢ μόνο ἀπὸ μητέρα, γιὰ νὰ κρατήσῃς τὸ προνόμιον τῆς μοναδικῆς γεννήσεως, ὁ μοναδικὸς σ' ὅλα τοῦ μονογενούς. Αὐτὸς εἶναι στ' ἀληθινὰ ὁ μοναδικὸς μόνο ἀπὸ Πατέρα καὶ μοναδικὸς μόνο ἀπὸ μητέρα. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, πού μετὰ τὴν δροσιὰ τῆς θεότητός Του σὲ κράτησε σῶα ἀπὸ τὴν θεϊκὴ φωτιά. Γιατί αὐτὸ προέλεγε αἰνιγματικὰ ἡ βάτος τοῦ Μωυσῆ.

11. Χαῖρε, πύλη προβατικὴ, ἱερώτατε ναὲ τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε, πύλη προβατικὴ, προγονικὴ κατοικία τῆς βασιλίσσας. Χαῖρε, πύλη προβατικὴ, πού ἤσουν κάποτε μαντρί τῶν προβάτων τοῦ Ἰωακείμ, τώρα ἡ οὐρανομίμητη Ἐκκλησία τῆς λογικῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ. Πύλη, πού κάποτε μία φορὰ τὸ χρόνο δεχόσουν τὸν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ, πού ταρασσοντας τὸ νερό, ἔδινε σ' ἓναν ἄρρωστο τὴ δύναμη καὶ τὸν γιάτρευε. Τώρα ἔχεις στρατιᾶς ἀπὸ δυνάμεις ἀγγέλων, πού δοξολογοῦν μαζί μετὰ μᾶς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄβυσσος τῶν θαυμάτων, τὴν πηγὴ πού γιατρεύει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μητέρα Θεοῦ, πού δέχθηκε ὄχι ἄγγελο ὑπηρέτη, ἀλλὰ τὸν Ἄγγελο τῆς μεγάλης βουλῆς, πού κατέβηκε πάνω στὸ ἀπαλὸ μαλλὶ ἀθόρυβα σὰν ἄφθονη βροχὴ καλοσύνης, καὶ ξανάφερε σ' ἀκλόνητη ὑγεία καὶ σ' ἀγέραστη ζωὴ ὅλη τὴν

άρρωστημένη μας φύση, πού ὑποτάχθηκε στὴ φθορά. Χάρη σ' Αὐτὸν ὁ παράλυτός σου ἔτρεξε πηδώντας σὰν ἐλάφι. Χαῖρε, τίμια προβατική κολυμβήθρα, ἡ χάρη σου ν' αὐξάνει.

Χαῖρε, Μαρία, γλυκύτατη Κόρη τῆς Ἄννας. Σὲ σένα μὲ παρασύρει πάλι ἡ λαχτάρα τῆς ἀγάπης. Πῶς ν' ἀναπαραστήσω τὸ ὅλο σεμνότητα βάδισμά σου; Πῶς τὸ ντύσιμό σου; Πῶς τὸ χαριτωμένο πρόσωπό σου; Τὸ γεροντικό σου φρόνημα στὸ νεαρό σου σῶμα; Σεμνὸ ντύσιμο χωρὶς πολυτέλεια καὶ μαλθακότητα. Βῆμα συγκρατημένο, χωρὶς βιασύνη καὶ χωρὶς νωθρότητα. Τὸ σοβαρὸ ὕφος, πού γλύκαινε κάποια ἱλαρότητα, κρατημένο πάντα μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Κι ἀπόδειξη ὁ φόβος πού ἔδειξες μὲ τὴν ἀπροσδόκητη προσφώνηση τοῦ ἀγγέλου. Πρόθυμη κι ὑπάκουη στοὺς γονεῖς σου· κρατοῦσες τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως στὶς πὶδ μεγάλες ἀποκαλύψεις. Τὰ λόγια σου καλοσυνάτα ἔβγαιναν ἀπὸ ἡρεμὴ ψυχὴ. Καὶ τί χρειάζονται τὰ πολλὰ λόγια, ἅξια νὰ κατοικήσει μέσα σου ὁ Θεός! Μὲ τὸ δίκιο τους σὲ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές, ἐσένα τὴν πὶδ διαλεχτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων. Καύχημα τῶν ἱερέων, ἐλπίδα τῶν χριστιανῶν, στήριγμα βασιλιάδων, πολύκαρπη φυτὸ τῆς παρθενίας, γιατί ἀπὸ σένα ἀπλώθηκε πλατιά ἡ ὁμορφιά τῆς παρθενίας. «Ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες σὺ εἶσαι ἡ εὐλογημένη κι εὐλογημένοι ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου». Εὐλογημένοι εἶναι ὅσοι σ' ἀναγνωρίζουν Θεοτόκο, καὶ μένουν στὴν κατάρα ὅσοι σ' ἀρνιοῦνται.

12. Ἱερὸ ζευγάρι, Ἰωακεῖμ καὶ Ἄννα, δεχτεῖτε ἀπὸ μένα τούτη τὴν ὁμιλία στὴ γέννηση τῆς Μαρίας. Κόρη τοῦ Ἰωακεῖμ καὶ τῆς Ἄννας καὶ Δέσποινά μου, δέξου τὰ λόγια τοῦ ἁμαρτωλοῦ δούλου σου, πού ὁ πόθος ὅμως τὸν καίει κι ἀπόκτησε Ἑσένα μοναδικὴ ἐλπίδα χαρᾶς, προστάτισσα τοῦ βίου του. Καὶ μεσίτριά του κοντὰ στὸν Υἱό σου καὶ ἐγγύηση γιὰ τὴ σωτηρία του. Σκόρπισε πέρα τὸ βαρὺ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ διάλυσε τὸ σύννεφο, πού μοῦ σκοτίζει τὸ μυαλὸ καὶ τὸ παχὺ στρῶμα τῆς ὕλης. Σταμάτησε τοὺς πειρασμοὺς καὶ κυβέρνησε μ' ἐπιτυχία τὴ ζωή μου, καί, παίρνοντάς με ἀπ' τὸ χέρι, ὁδήγησέ με ψηλὰ στὴν οὐράνια εὐτυχία, καὶ στὸν κόσμον σου δῶσε δῶρο τὴν εἰρήνην. Καὶ σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεώς μας, τέλεια τὴν χαρὰ καὶ τὴν αἰώνια σωτηρία, μὲ τὶς παρακλήσεις τῶν γονιῶν σου κι ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς γίνει ἔτσι! Ἄς γίνει!

«Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μαζί σου, εὐλογημένη σὺ ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες, κι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου», ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα μαζί καὶ στὸν Πατέρα καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου: «*Ἦ ζεῦγος λογικῶν τρυγόνων Ἰωακεῖμ καὶ Ἄννα τὸ σωφρονέστατον. Ὑμεῖς τὸν τῆς φύσεως νόμον, τὴν σωφροσύνην, τηρήσαντες τῶν ὑπὲρ φύσιν κατηξιώθητε· τετόκατε γὰρ τῷ κόσμῳ Θεοῦ μητέρα ἀπείρανδρον. Ὑμεῖς εὐσεβῶς καὶ ὁσίως ἐν ἀνθρωπίνῃ φύσει πολιτευσάμενοι, ὑπὲρ ἀγγέλους καὶ τῶν ἀγγέλων δεσπόζουσας νῦν θυγατέρα τετόκατε. Ἡ θυγάτριον ὠραιότατον καὶ γλυκύτατον· ὧ κρίνον ἀναμέσον τῶν ἀκανθῶν ἐκφυέν ἐξ εὐγενεστάτης καὶ βασιλικωτάτης ρίζης δαβιτικῆς... Ἠρόδον ἐξ ἀκανθῶν τῶν Ἰουδαίων φυέν καὶ εὐωδίας θείας πληρῶσαν τὰ σύμπαντα. Ἡ θύγατερ Ἀδὰμ καὶ μητὴρ Θεοῦ. Μακαρία ἡ ὁσφὺς καὶ ἡ γαστήρ ἐξ ὧν ἀνεβλάστησας· μακάριαι αἱ ἀγκάλαι αἱ σε ἐβάστασαν καὶ χεῖλη τὰ τῶν ἀγνῶν φιλημάτων σου ἀπολαύσαντα, μόνα τὰ γονικά, ἵνα ἧς ἐν πᾶσιν ἀειπαρθενεύουσα».*